

Βεντολόγι.

Ξεχώρια ολοκάθαρα τώρα τόν Χάρρου μ' έναν άλλον, κι' ή απότομη, εμφάνισι του μού άνωμα άμέσως το, ευφλωμένο πάθος της ψυχής μου. Βλαστήθησα τότε άπείσι, έβγαλα ένα μουγκρητό, και σηπουρίζοντας άγρια τó άλογο μου, κατέβησα κατεπάνω του με τόν υπαλλά στο γέρι.

Ο άλλος ό άγνωστος σταμάτησε τρουαγμαένος κι' έστρεψε τó άλογο του για νά φύγη. Μά ό Χάρρου με άτάραχη, με φρεκιστική γαλήνη, άρρησε τó άλογο του νά προχωρή σιγά. Ξεκρέμασε τó όπλο του και με σημάδεψε κατάρτηθα και σταθερά!

Όλα αυτά ξετυλίγηκαν με ταχύτητα άστραπιαία. Δέκα φορές θά ήμου νεκρός, αν ήθελε νά με πυροβολήση. Μά εκείνος ξεάκολουθούσε νά με σημάδεύει με την τρομερή μπούκα του όπλή του, κι' άταν πειά έβόασε κοντά του, κατέβησε παρεθύς τó κοντάρι άπ' τόν ώμο του, και φώναξε Βραχνά :

—Χτύπα, ακυλί!...

Όλο χόρευαν μπρός στα μάτια μου, κι' ό κόσμος σκούτείνισσε. Ένοιωσα κάτι νά σφίγγει τó λαιμόγι μου, νά ξεροβιάζει την καρδιά μου, και μουγκρίζοντας άπο πόνο, παράτησα τά χαλιάρια και κυλιότηξ λιπόθυμος κάτω άπ' τή σέλλα.

—Είσαι κουτός, καυμένε! ηούλεγε χαμόγελαστά ό Χάρρου δυό άρες άργότερα, σκυμμένος στο προσκεφάλό μου και βρέχοντας τó φλογισμένο μέτωπό μου με κριές κομπρέσες. Φαντάστηκες πως θά προτιμούσα τή Ζουάνιτα άπ' τή φίλια μας :

—Τή συχαίνομαι τώρα, σούρλιασα, άνασκιρτώντας. Δέν θέλω όστε νά τή βλέπω... Θά τή βρώσω, όταν τή δω... Για τó γατηρί της, κόντεψα νά σε...

—Μά την έβρισκα πιο πούν έγώ! με διέκοψε ό Χάρρου, με φωνή στοργική. Νά, ρώτησε τόν κύριο εκεί... Μαζύ του ήμου τόση ώρα... Πήγα στό συνοικισμό νά τόν συνατήσω σύμφωνα με ραντεβού μας, για νά κανονίσουμε μαζί την τιμή τών παστών κρεάτων... Συμφωνήσαμε, κι' ερχόμαστε την ώρα που μās αντίμασες έξω φρενών εσύ!!

—Τα παραλέ, Χάρρου! διέκοψα, χωρίς νά συγκατηθώ. Μιά τέτοια ώρα δώσατε ραντεβού !... Και γιατί νά μην είμαι κι' έγώ μπροστά, στα παζαρεμμάτα σας !... Δέν είμαι συνωμότης σου !...

Ο άγνωστος τότε, μιά συμπαθητική κι' ειλικρινής μορφή, ήρθε κοντά μου, με χτύπησε στόν ώμο προστατευτικά, και έλεπε :

—Δέν σας ήθελε μπροστά ό σύντροφός σας, κύριε... Σας φύλαξε μεγαλειότερο μερίδιο άπ' τó ποσόν της συμφωνίας μας, κι' ήταν βέβαιος πως δέν θά τó δεχόσαστε έσείς, αν ξέρατε... Γι' αυτόν τó λόγο, σας έκρυψα τó ραντεβού μας, και με ώρκισε στό λόγο μου νά μη σας φανερώσω τó πραγματικό ποσό!...

Κι' ενώ ό γενναίος σύντροφός μου χαμήλωνε με στενοχώρια τά μάτια του, έγώ, δακρυσμένος, βουδός άπό συγκίνηση και τύφι, έγειρα πλαί τó κεφάλι μου και τού φίλησα τó τιμό χέρι του...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Τ' ΑΡΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Μετά τή μάχη τής Άραχώσας, ένας στρατιώτης παρουσίασθηκε στόν Καραϊσκάκη και τού έλεπε :

—Άρχηγέ, ό τάδε στρατιώτης μου πήρε τ' άρματα μου! Ήτανε μαλακοκαπιμένα! Νά διατάξης νά μου τά δώση!

—Σου τά γύρεψε, ούρέ, ή σο τά πήρ' με τó ζόρι; ρώτησε άμέσως ό Καραϊσκάκης τόν παραπονούμενο.

—Μου τά πήρε με τó σταινό, άρχηγέ! άπάντησε ό στρατιώτης.

—Γιατί δέν τόν σκότωσες, ούρέ; ξαναρώτησε ό Καραϊσκάκης.

—Γιά νά μην μπώ στα αίματα.

—Σάν δέν θές, ούρέ, νά μπαίνης στα αίματα, πάγε νά γίνης καλύτερος στή Τατάρνα ν' άγιάσης και την ψυχή σου! Πάγε νά φιλήσης τó χέρι, σ'τύπουό που σοδ πήρε τ' άρματα, γιατί σοδ έδγαλ' ένα βάρος άνωφέλητο.

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι βασιλείς και οι κείνοι θνητοι. Ή τιμή τού Έσταυρωμένου και ό Έβραϊός παλαιοπόλης. Ή γρηές στόν Παράδεισο τού Μωσέ. Ο Μαλλέρμ και ή γυναικίς με τά εκχμμένα πρόσωπα. Θάνατος εν τó μέσω δυε ληστών. Ο Ζωγράφος... INRI. Βολταίρος και Ρουσσώ.

Κάποτε, σε μιά συναναστροφή, στην όποια παρευρίσκετο και ό Ρουσσώ, ό έπισκοπος τού Ρουέν, προσπαθώντας ν' αποδείξη ότι οι βασιλείς είνε άνωτεροι από τούς ζώνους θνητούς, έλεπε :

—Οι βασιλείς είνε ό Θεός τής γής.

—Δέν ξέρω, φώναξε τότε ό Ρουσσώ, αν ό Καλλιγούλας, ό Νέρον ή ό Λαυτιανός ήσαν Θεοί. Είμα βέβαιος όμως ότι δέν ήσαν άνθρωποι...

Κάποτε ό ζώιης Λαερτινός έμαθε πως ένας Έβραϊός παλαιοπόλης ήξε στό μαγαζί του έναν Έσταυρωμένον σπανία τέχνης, κι' έτρεξε άμέσως νά τόν αγοράσή. Έπειδή όμως ό Έβραϊός τού ζήτησε ένα άπέρογκο ποσόν, ό ζώιης ήθελες νά τού έλεπε :

—Γιατί ζητάς τόσο πολλά για τó αντίγραφο, αφού πούλησες άλλοτε τó πρωτότυπο αντί τριάντονα άργυρίων !...

Κάποτε μιά γρηόλα φώτισε τόν Μωσεί τή έπρεπε νά ζήη για νά πόν στόν Παράδεισο.

—Στόν Παράδεισο, τής άποκρίθηκε ό Προφήτης, δέν άπόχουζον γρηές, καλή καρδιά...

Έπειδή όμως την έλε νά διαζήξη, την είσπλαχερίστηκε και πρόσθεσε :

—...Γιατί Ξαναεινώνουν, πριν μπούν μέσα σ' αυτόν !...

Μόλις άκουσε τή διαστροφή αυτή τó Προφήτης, ή γρηά γίνυρε με μās γαροφάνη και φώναξε :

—Εύλογημένο νάμα τ' όνομα τού Κυρίου !

Ο Μαλλέρμ, μιλώντας κάποτε για τις γυναικίς που καλλιόπιζον ύπερβολικά τó πρόσωπό τους, έλεπε :

—Δέν μ' άρέσουν ή γυναικίς που είνε δέκα χρόνια μεγαλιότερες από τó πρόσωπό τους !...

Ο Γάλλος ποιητής Ρενιάρ, ως την τελευταία του στιγμή, διετήρησε άερέμας τις πνευματικές του δυνάμεις. Όταν έλεθε δυό φίλους τού διακηγόρι, που ήγαν νά παρενεθούν στό θάνατό του, γύρισε και τούς έλεπε :

—Έλάτε πιο κοντά, φίλοι μου. Σταθήτε ό ένας άριστερά μου κι' ό άλλος δεξιά μου. Έπιθύω νά πεθάνω όπως κι' ό Ήσους, μεταξύ δυο ληστών !...

Ο ζώιης Μαντεβί ήταν πάντα καταχρεωμένος. Μιά μέρα, που άκουσε κάποιον φίλο του νά λέη μπροστά τόν δυι όποιος πληρώνει τούς δανειστάς τού πλουτήζει, φώναξε :

—Όλ' αυτά είνε ζωντανάες, που τις διαδίδουν οι ξεπυρότεροι άπ' τούς δανειστάς μου !...

Ένας από τούς αιώκούς τού αυτοκράτορος Κωνσταντίνου περιφανεύοντανε πως όποιος εικόνα κι' αν έδινε, ήταν σε θέσι νά καταλάβη τίνος καλλιτέχνην ήταν έργο.

Μιά μέρα ό Κωνσταντίνος ήθελσε νά τόν πειράξη και, δείχνοντάς του μιά θροαστάτη εικόνα τού Έσταυρωμένου, τόν ρώτησε :

—Τίνος έργο είνε ό Χριστός αυτός;

—Μεγαλειότατε, άστεινεσθή; άποκρίθηκε ό αιώκός στόν αυτοκράτορά του.

—Καθόλου, ξανάπε ό αυτοκράτορα. Μπορεί νά μās λήτε τούς καλλιτέχνης τόν έκανε;

—Α, Μεγαλειότατε !... φώναξε, μπροστά στην έπιμονή τού αυτοκράτορος τούς ό αιώκός. Φταίνε και νά μην είνε τυφλός και μπουξί εύκολότατα νά ιδή ότι είνε έργο τού Ι.Ν.Β.Ι. !...

Όταν ό Ρουσσώ καταδιώχτηκε για τó περιφιαμό έργο του «Αίμιλιας», ό Βολταίρος έγγραψε σ' αυτόν νά δεχθή την φιλοξενία του. Ο Ρουσσώ όμως, μόλις έλαβε την έπιστολή τού Βολταίρου, άρνήθηκε την φιλοξενία τον με τó έξιξ περιφρημο γράμμα :

«Δέν έχω καμμία συμπάθεια σε σας, κύριε, γιατί με τις καμωδιές σας διαφθείρατε τόν κόσμο. Z. Z. Ρουσσώ»

Ο Βολταίρος, όταν διαβάσε τó προσβλητικό αυτό γράμμα, χωρίς καθόλου νά θυμώση, γιόρμισε :

—Ο καϊμένος ό Λάκωβος !... Είνε περισσότερο άρρωστος άπ' όσο πιστεύει ό κόσμος ! Όχι σιμβουλέ, αλλά καλοί ζομοί τού χρειάζονται !...